

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **T. M. L.**, narozená „X“
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
bytem „X“
zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 1233, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2017, č. j. MV-114950-4/SO-2017

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 26. 10. 2017, č. j. MV-114950-4/SO-2017, se pro nezákonnost **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2017, č. j. MV-114950-4/SO-2017, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 6. 2017, č. j. OAM-1346-7/ZR-2017, jímž byla žalobkyni podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a současně stanovena lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě konstatovala, že s ní bylo zahájeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu na základě podezření, že v minulosti ke své žádosti o povolení předložila padělek rodného listu. Uvedený závěr dovozoval správní orgán I. stupně z vyjádření Lidového výboru obce „X“, dle něhož nebyl o narození žalobkyně nalezen v matričních knihách žádný záznam. K tomu však žalobkyně namítla, že dané vyjádření je velmi strohé, a je schopno pouze založit podezření, nikoliv prokázat předložení padělaného dokumentu, stejně tak není schopno prokázat, že by žalobkyně nebyla dcerou pana V. H. H., narozeného „X“. Pokud se tedy správní orgán I. stupně spokojil pouze s konstatováním vietnamských úřadů, aniž by rozhodoval na základě řádně zjištěného stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dopustil se pochybení v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V tomto smyslu žalobkyně dále poukázala i na to, že správní orgán I. stupně v řízení nenařídil ústní jednání, při němž by se mohla k věci vyjádřit, obdobně nebyla žalobkyně v souladu s § 51 správního řádu ani vyrozuměna o provádění dokazování předmětným vyjádřením mimo jednání.
3. V další námitce žalobkyně uvedla, že rovněž žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pouze zcela neurčitě a nepřezkoumatelně konstatoval, že ze strany vietnamských úřadů nebyla potvrzena pravost jejího rodného listu, neboť ten nebyl dohledán, a nemohl tak být ověřen. Za situace, kdy je však řízení zahajované z moci úřední vedeno zásadou vyšetřovací, se podle žalobkyně jednalo o zcela nedostatečné skutkové zjištění v rozporu se zásadou materiální pravdy.
4. Závěrem žalobkyně konstatovala, že i pokud by se předmětný rodný list ukázal být skutečně padělaným, uplynulo od jeho předložení již více jak 15 let. Za tuto dobu se již žalobkyně v České republice plně integrovala, žije zde s manželem a dvěma nezletilými dětmi a vytvořila si tu četné sociální a pracovní vazby. Podle žalobkyně by proto bylo na místě očekávat, že správní orgán I. stupně přihlédne k tomu, že zrušením povolení k trvalému pobytu dojde k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého i rodinného života, a to nejen s přihlédnutím k plynutí času, ale i skutečnosti, že v době podání žádosti byla dosud nezletilým dítětem, a předmětný rodný list tedy sama nedokládala. Správní orgány však otázku zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí zcela pominuly, což je v rozporu s mezinárodními závazky, kterými je Česká republika vázána – nelze přitom souhlasit se závěry, že se uvedenou problematikou při aplikaci § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zabývat nemusely. Kromě toho žalobkyně rovněž k dnešnímu dni splňuje podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu z důvodu nepřetržitého pobytu na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

území, jakož i z důvodu sloučení se členy své rodiny, zrušení povolení je tedy zcela v rozporu se zásadou hospodárnosti a hraničí až s přepjatým formalismem.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vztahu k jednotlivým námitkám pak uvedl, že je považuje za nedůvodné, a v tomto smyslu proto odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s takovýmto projednáním udělil svůj souhlas a žalobkyně nesdělila do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. a ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti.
9. Dne 26. 8. 2002 podala žalobkyně prostřednictvím svých zákonných zástupců žádost o povolení k pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny. K žádosti mimo jiné předložila opis rodného listu, z něhož je zřejmé, že se měla narodit dne „X“ v obci „X“ otci V..H. H., narozenému „X“, a matce T. T. L., narozené „X“.
10. Na základě žádosti správního orgánu I. stupně sdělil Lidový výbor střediskové obce Hung Loc k předmětnému rodnému listu, že po přezkoumání informací v záznamech o osobním stavu žalobkyně nebylo zjištěno, že by byla zaregistrována v příslušné knize narození. Údaje o pravosti rodného listu, datu a místu registraci, jakož i kompetentní podepsané osoby, jsou nepodložené.
11. S ohledem na uvedené zahájil správní orgán I. stupně dne 5. 5. 2017s žalobkyní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu a dne 25. 5. 2017 ji vyrozuměl o možnosti seznámit se

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

s podklady pro vydání rozhodnutí. Tohoto práva žalobkyně dne 12. 6. 2017 využila, přičemž uvedla, že se zatím nechce ve věci vyjádřit, neboť hodlá využít právní pomoci.

12. Dne 19. 6. 2017 vydal správní orgán I. stupně shora uvedené rozhodnutí, jímž platnost povolení žalobkyně k trvalému pobytu na území České republiky zrušil. Proti němu podala žalobkyně prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce odvolání, v němž mimo jiné uplatnila i námitku nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.
13. O odvolání následně rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, jak bylo uvedeno.
14. Soud se nejprve zabýval námitkou, podle níž správní orgán I. stupně v řízení nedostatečně zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
15. Podle § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
16. Podle § 50 správního řádu platí, že podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé [odst. 1]. Podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost [odst. 2]. Správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena [odst. 3]. Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci [odst. 4].
17. Podle § 52 správního řádu platí, že účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
18. Správní řízení zahajované z moci úřední je ovládáno zásadou vyšetřovací, správní orgány jsou tedy povinny v souladu se zásadou materiální pravdy zjistit skutkový stav takovým způsobem, aby o něm nevznikly důvodné pochybnosti. Jak navíc uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 3. 10 2019, č. j. 9 Azs 207/2019-24 (dostupném obdobně jak veškerá níže citovaná rozhodnutí na www.nssoud.cz), „[s]právní řád zdůrazňuje též zásadu objektivního a nestranného přístupu, podle které je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013-69). Nelze ovšem pominout, že obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 50 odst. 2 a § 52 v návaznosti na § 3 správního řádu), k tomu srovnej rozsudky Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018-29, nebo ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34.“

19. Ačkoliv tedy primární odpovědnost za správné zjištění skutkového stavu ležela v projednávané věci na správním orgánu I. stupně, potažmo žalovaném, neznamenal to současně, že by žalobkyně byla této povinnosti zcela zproštěna. Je tomu právě naopak – v situaci, kdy si správní orgán I. stupně na základě své úřední činnosti obstaral důkazy svědčící pro zpochybnění pravosti rodného listu, jenž žalobkyně v roce 2002 prostřednictvím svých zákonných zástupců předložila k žádosti o pobytové oprávnění, bylo v jejím vlastním zájmu, aby po seznámení se s touto skutečností vznesla příslušná tvrzení a navrhla důkazy k prokázání opaku. Pro danou věc je nicméně podstatné, že po celou dobu správního řízení zůstala žalobkyně zcela pasivní a při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 12. 6. 2017 dokonce výslovně uvedla, že se zatím nechce ve věci vyjádřit. Až teprve v odvolání prostřednictvím svého zástupce uplatnila obdobné výhrady jako nyní v žalobě, kterými však opět toliko zpochybnila dostatečné zjištění skutkového stavu opírající se pouze o sdělení Lidového výboru střediskové obce „X“ k předmětnému rodnému listu. Žádné protinávrhy jeho pravost naopak potvrzující ale neučinila.
20. Za tohoto stavu proto nelze správním orgánům vyčítat, že v řízení dále neprováděly další šetření, neboť považovaly dosud prokázané skutečnosti za dostatečné pro učinění závěru o nutnosti zrušení trvalého pobytu žalobkyně v důsledku předložení padělané listiny. Povinnost vymezená v § 50 odst. 3 správního řádu, tj. zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníka, totiž automaticky neznamená, že by v případě osvědčení určité okolnosti musely zkoumat i to, zda náhodou neplatí opak. Je sice pravdou, že v daném případě ze sdělení vietnamských úřadů přímo závěr o zfalšování rodného listu nevyplynul, zcela jednoznačně se v něm ale uvádí, že žalobkyně není registrována v knize narození příslušné obce a rovněž nelze ověřit ani další údaje v něm uvedené. Je tedy zřejmé, že existuje zásadní rozpor mezi tím, kde a kdy, potažmo jakým rodičům se žalobkyně narodila podle jí předložené listiny, a tím, že v ní uváděné skutečnosti nemají oporu v oficiálních úředních záznamech. S ohledem na to je soud toho názoru, že skutkový stav zpochybňující pravost žalobkyní předloženého rodného listu byl v předmětném řízení zjištěn dostatečně, kdy naopak není zřejmé, jaké další důkazy by měly správní orgány obstarat, aby tuto tezi dále podpořily. Uvedená námitka je tudíž nedůvodná.
21. V této souvislosti žalobkyně dále správnímu orgánu I. stupně vyčítala, že ve věci nenařídil ústní jednání, při němž by se mohla k věci vyjádřit, ani ji v souladu s § 51 správního řádu nevyrozuměl o provádění dokazování mimo jednání vyjádřením vietnamských úřadů.
22. Podle § 36 odst. 3 věty před středníkem správního řádu platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
23. Podle § 49 odst. 1 věty první správního řádu platí, že ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.
24. Podle § 51 správního řádu platí, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek [odst. 1]. O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

včas vyrozumění, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování [odst. 2].

25. K námitce nekonání ústního jednání soud úvodem konstatuje, že ustanovení § 49 blíže rozvádí zásadu písemnosti správního řízení, jež je vyjádřena v ustanovení § 15 správního řádu a která spočívá ve vedení správního řízení primárně na základě písemných podkladů. Až teprve v případech, kdy tak stanoví zákon nebo to vylučuje povaha určitého úkonu, je uvedený princip modifikován zásadou ústnosti, podle něhož je správními orgány nařizováno ústní jednání. Pro danou věc je však podstatné, že zákon o pobytu cizinců v rámci řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu povinnost nařadit ústní jednání nestanoví. Zbývá se proto zabývat otázkou, zda jeho konání bylo nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobkyně, zejména možnosti vyjádřit se k věci i prováděným důkazům.
26. V této souvislosti soud především připomíná, že žalobkyně učinila výhradu nekonání ústního jednání poprvé až v žalobě, ani v té ale neuvedla, k jakému účelu by měl její účastnický výslech sloužit a jaké závěry by z něj mohly potenciálně vyplynout. Ještě podstatnější je nicméně skutečnost, že se dne 12. 6. 2017 v řízení před správním orgánem I. stupně osobně seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí, kdy při jednání výslovně uvedla, že se k věci zatím nechce nijak vyjadřovat. Na základě uvedeného je proto zřejmé, že žalobkyni byla v řízení dána dostatečná možnost zaujmout ke všem dosud zjištěným skutečnostem své stanovisko a navrhnout provedení důkazů, jimiž by zpochybnila jejich relevanci – včetně svého případného účastnického výsledku. Žalobkyně ale zůstala zcela pasivní, proto je soud přesvědčen, že nařizování dalšího ústního jednání by již žádné relevantní informace nepřineslo a nadto by bylo i v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení vyjádřenou v § 6 správního řádu. V předmětném případě tedy nedošlo k porušení účastnických práv žalobkyně, neboť správní orgán I. stupně nebyl povinen ústní jednání nařadit. Soud proto shledal i tuto žalobní námitku nedůvodnou.
27. Obdobné přitom platí i pro případ nevyrozumění žalobkyně o provedení důkazu mimo jednání sdělením vietnamských úřadů zpochybňujícího pravost rodného listu. Jak již soud uvedl, s danou listinou se měla žalobkyně možnost seznámit při nahlížení do spisového materiálu dne 12. 6. 2017, její obsah jí tedy byl znám. Skutkově obdobný případ přitom řešil i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013-50, uvedl, že „[o]bsah předmětného dokumentu byl tedy stěžovateli znám. [...] [Nejvyšší správní soud] proto vůbec nemusel posuzovat, zda byl postup správních orgánů týkající se tohoto vyjádření vadou řízení. Je evidentní, že o odborném vyjádření stěžovatel věděl a mohl jeho závěry v průběhu správního řízení kdykoliv zpochybnit. Jak k tomu ostatně dodává doktrína, takový postup (přečtení či sdělení obsahu listiny) by zcela postrádal význam v případě, kdy určitá listina je a po celou dobu správního řízení (a i poté) zůstane součástí spisu, na základě čehož mají účastníci řízení možnost se s ní na základě § 38 seznámit – pouhé přečtení takové listiny nebo sdělení jejího obsahu neznamena z hlediska listiny samotné žádnou přidanou hodnotu. (Vedral, J. Správní řád. Komentář. II. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 537).“
28. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40 pak dokonce platí, že „správní orgán není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 správního řádu, tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou.“ Je tedy zřejmé, že při dokazování prostřednictvím písemných podkladů jsou práva účastníka řízení zajištěna postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu a § 51 odst. 2 téhož zákona se primárně neužije. Pokud tedy správní orgán I. stupně v daném případě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyni nevyrozuměl o provádění důkazu mimo ústní jednání sdělením vietnamských úřadů, nedošlo k porušení jejího práva na spravedlivý proces, neboť žalobkyně měla možnost se v průběhu řízení s uvedenou listinou seznámit ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí. I tato námitka je tak nedůvodná.

29. Nad rámec předchozích námitek žalobkyně rovněž poukazovala na skutečnost, že rozhodnou listinu, tedy rodný list, ke své žádosti o povolení k pobytu sama nepředkládala, neboť v té době byla dosud nezletilým dítětem. Podle ní tedy měly správní orgány k uvedené skutečnosti přihlédnout, což ale neučinily.
30. Podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.
31. Soud konstatuje, že k uvedené problematice, kdy jsou cizincům v souladu s § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rušena povolení k trvalému pobytu v důsledku zjištěného podvodného jednání, kterého se ale nutně nemuseli přímo dopustit, se již vyvinula četná judikatura opírající se i o evropské právo, zejména směrnici Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 Azs 430/2018-38, tak zejména platí, že ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je v souladu s čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice nutno vykládat tak, že platnost povolení k trvalému pobytu může být cizinci zrušena tehdy, byl-li mu byl trvalý pobyt povolen na základě náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti, přičemž ke způsobení tohoto stavu došlo v důsledku jeho podvodného jednání. K tomu nicméně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Azs 392/2018-48, s odkazem na Soudní dvůr Evropské unie dále doplnil, že „[č]lánek 9 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2003/109/ES [...], musí být vykládán v tom smyslu, že v případě, že bylo právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta přiznáno státním příslušníkům třetí země na základě pozměněných dokladů, okolnost, že tito státní příslušníci o podvodné povaze těchto dokladů nevěděli, nebrání tomu, aby dotýčný členský stát na základě tohoto ustanovení toto právní postavení odňal. [...] Jinak řečeno, není nutné, aby se podvodného jednání dopustil samotný cizinec. Podstatné je, že k podvodnému jednání dojde a že jej cizinec využije.“
32. Z uvedeného tedy plyne, že ani skutečnost, že žalobkyně padělaný rodný list v době podání její žádosti o povolení k trvalému pobytu osobně s ohledem na svou tehdejší nezletilost nepředložila, nemůže mít vliv na správnost závěrů o nutnosti postupu správních orgánů dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tato námitka je proto taktéž nedůvodná.
33. Zcela odlišně je tomu však v případě souboru posledních žalobních námitek vztahujících se k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně.
34. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

35. Správní orgány obou stupňů v předmětné věci shodně dovodily, že zákon o pobytu cizinců povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu z důvodu vymezeného v § 77 odst. 1 písm. b) nestanoví. Svůj názor přitom opřely nejen o úpravu samotného právního předpisu, ale též o tehdejší judikaturu soudů. K tomu zdejší soud doplňuje, že zatímco např. v případě zrušení povolení k trvalému pobytu způsoby vymezenými v § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je podmínka, že rozhodnutí musí být přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, skutečně výslovně uvedena, v případě odst. 1 tomu tak není. Požadavek na její posouzení přitom nelze v obecné rovině dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť jak v této souvislosti konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, „na základě samotného § 174a zákona o pobytu cizinců nelze určit okruh rozhodnutí dle tohoto zákona, u nichž je povinností správního orgánu posoudit přiměřenost dopadů takového rozhodnutí. Z § 174a zákona o pobytu cizinců vyplývá pouze to, že v těch případech, kdy má správní orgán povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, je nezbytné ji hodnotit z hledisek, která demonstrativně § 174a zákona o pobytu cizinců zmiňuje, jsou-li pro daný případ relevantní. Ze samotného jazykového vyjádření § 174a zákona o pobytu cizinců [...] lze dovodit jen to, jak se má postupovat při posuzování přiměřenosti dopadů. Dané ustanovení však neobsahuje žádné vodítko pro to, u jakých rozhodnutí se má k posuzování přiměřenosti přikročit.“
36. K uvedenému je však nutné doplnit, že podle aktuálně platné judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. v této souvislosti zejména rozsudek ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39), platí, že přes omezení druhů rozhodnutí, na něž se zkoumání nepřiměřenosti do soukromého a rodinného života cizince uplatní přímo ze zákona o pobytu cizinců, je v ostatních byť nevymezených případech nutné přihlížet i k bezprostředně aplikovatelné Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Konkrétně v daném smyslu k jejímu čl. 8, jenž stanoví, že každý má právo na respektování svého rodinného a soukromého života, přičemž státní orgány nemohou do výkonu tohoto práva zasahovat kromě vymezených případů. Nejvyšší správní soud k tomu však současně uvádí, že k potenciální aktivaci příslušného ustanovení musí cizinec v řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života, teprve poté se s ní musí správní orgány vypořádat. Čl. 8 Úmluvy pak může být také použit jen za předpokladu, že konkrétně odůvodněná nepřiměřenost rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není již na prvý pohled neopodstatněná. S ohledem na uvedené lze uzavřít, že za určitých okolností je možné i v případě rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu z důvodů, u nichž to není výslovně uvedeno, otázku přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života cizince skutečně zkoumat.
37. Tak tomu je i v právě projednávané věci. Ve vztahu k výše uvedenému je totiž podstatné, že námitka a zejména pak konkrétní argumenty, jež dle žalobkyně svědčí o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, byla z její strany vznesena již v průběhu odvolacího řízení. I pokud by tedy soud dospěl k závěru, že se danou otázkou nemusel zabývat správní orgán I. stupně, v případě žalovaného to již neplatí. Ten naopak byl povinen podrobně zvážit veškeré žalobkyní tvrzené skutečnosti, a to nejen týkající se délky pobytu na území, ale např. i rodinných a jiných vazeb, a s uvedenou námitkou se dostatečným způsobem vypořádat. Uvedeným způsobem ale žalovaný nepostupoval a namísto toho toliko uzavřel, že problematiku přiměřenosti povinen zkoumat není. Tím se však dopustil nejen porušení čl. 8 Úmluvy, ale ve vztahu k aktuální

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

judikurní praxi i nezákonnosti v důsledku nesprávného výkladu § 77 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Předmětná námitka je tudíž důvodná.

38. Vzhledem k výše uvedenému proto soud nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zrušit pro nezákonnost a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude jmenovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Protože je pak dané pochybení odstranitelné i v řízení před žalovaným, nepřikročil již soud současně dle § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.
39. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit jí do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 10 800 Kč. Tyto náklady se skládají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 4 000 Kč (3 000 Kč za podání žaloby, 1 000 Kč za žádost o přiznání odkladného účinku žalobě) a nákladů zastoupení advokátem Mgr. Vratislavem Polkou, kterému náleží odměna stanovená dle § 9 odst. 4 písm. d), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč sestávající se z částky 3 100 Kč za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a. t. a z částky 3 100 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. včetně dvou paušálních náhrad výdajů po 300 Kč ve smyslu § 13 odst. 4 a. t.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústí nad Labem 11. listopadu 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)